

Til § 2

Med forslaget forbliver dimittender, der går på uddannelsesorlov, på den særlige dimittendsats.

Dette medfører i forhold til den vedtagne lov isoleret set besparelser, men det er ifølge sagens natur vanskeligt at skønne over omfanget heraf.

Forslaget om, at deltidsbeskæftigede personer, der går på orlov, ikke får en lavere orlovsydelse ved at gå på orlov fra beskæftigelse end fra ledighed, skønnes kun at medføre begrænsede merudgifter for det offentlige.

Til § 3

Forslaget forventes at medføre, at flere vælger efterlønnen, hvor de ikke skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, fremfor dagpengene, idet der som nævnt ikke vil være et direkte økonomisk incitament til at blive på dagpenge. Dette vil medføre en vis administrativ lettelse for arbejdsløsheds-kasserne.

I forbindelse med den foreslåede lovgivning påregnes en mindreudgift på dagpengekontoen, der mere end opvejer merudgiften på efterlønskontoen, idet den fulde dagpengesats ikke længere kan oppebæres i yderligere 1½ år i forhold til efterlønnens trin 1.

De årlige mindreudgifter skønnes i 1994 at udgøre 10 mio. kr., i 1995 30 mio. kr., i 1996 50 mio. kr., i 1997 65 mio. kr. og i 1998 70 mio. kr.

Til § 4

Forlaget om nedsættelse af refusionsprocenten for kommunernes udgifter til orlovsydelse til kontanthjælpsmodtagere og den samtidige inddragelse af området under den kommunale budgetgarantiordning har ingen økonomiske konsekvenser, hverken for staten eller kommunerne.

Det skal bemærkes, at der i den foreløbige budgetgaranti, der indgår i det kommunale bloktilskud for 1994, er indregnet en vækst i udgifterne til kontanthjælp. På det tidspunkt, hvor reguleringen af budgetgarantien blev foretaget, blev der ikke indregnet noget fald i udgifterne til kontanthjælp som følge af, at nogle kontanthjælpsmodtagere ville gå på orlov. Der er derfor heller ikke grund til, på nuværende tidspunkt, at indregne en stigning i udgifterne på de af budgetgarantien omfattede områder som følge af, at kontanthjælpsmodtagere omfattes af budgetgarantien, uanset om de er på kontanthjælp eller på orlovsydelse.

Budgetgarantien vil blive efterreguleret på basis af de faktiske kommunale udgifter.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1**

Til nr. 1

Til stk. 4

Der stilles ikke særlige krav til arbejdsgiveren ved tilskudsperioder på sammenlagt op til 6 mdr. Bestemmelsen betyder alene, at det ikke er muligt, at aftale løbende tilskudsperioder på 6 måneder i samme arbejdsfunktion.

Til stk. 5 og stk. 6

Forslaget betyder, at en aftale med en privat arbejdsgiver om ansættelse med løntilskud i en periode på sammenlagt mere end 6 måneder skal indeholde et tilsagn fra arbejdsgiveren om enten

- at tilbyde uddannelse i en periode svarende til 1/12 af den periode, hvor der ydes løntilskud. Har virksomheden mere end 10 ansatte, må den ledige endvidere alene være beskæftiget op til 6 måneder ved samme arbejdsfunktion inden for virksomheden. Herved tilgodeses ligeledes, at den ledige får mulighed for at få erhvervs erfaring inden for en virksomheds forskellige funktioner,

eller

- at ansætte den ledige efterfølgende i en tid svarende til perioden med løntilskud.

Til nr. 2

Det foreslås, at der skabes mulighed for, at AF kan yde tilskud til overhead-udgifter til projekter, der giver mulighed for særligt tilrettelagte jobtræningsforløb til ledige. Tilskud ud over ydelsen til den ledige kan efter bestemmelsen kun gives til projekter, der etableres i privat regi, og hvis grundlag er, at projektet ikke skal give overskud.

Til nr. 3

Det foreslås, at de i nr. 1 fastsatte bestemmelser vedrørende jobtræning, ligeledes finder anvendelse på særligt tilrettelagte jobtræningsforløb. Reglerne finder dog alene anvendelse, når der er tale om etablering af særligt tilrettelagte jobtræningsforløb på en almindelig arbejdsplads. Beskæftigelse hos folkeoplysende organisationer m.v. samt i projekter er således ikke omfattet af de særlige betingelser for beskæftigelse med løntilskud over sammenlagt 6 mdr. Der henvises til lovens § 22, stk. 2 og 3.

Til nr. 4

Ændringen af § 30, stk. 2, er foreslået for at sikre, at arbejdsministeren kan bestemme, at aktiviteter